

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုပိုင် (သန့်လျှင်)

၈၀၉၀၁၁

ဒေဝဋ္ဌာပါ ဝမ်းကွဲ ဂမ္ဘီရဒုံမယ်

ပြစ်ရပ်ဆန်းများ

အမည်

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

ဆရာကြီးဘရိဒ်ဟ၊ မောင်ညိုပိုင် (သန့်လျှင်) ၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
အောင်သာမိုး၊ နုတ်လှိုင်၊ သီဟသိပ်တင်တေ

၂၀၁၁

ဒေးစွန်ပါဝန်းကျင်မှဂမ္ဘီရအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

မျက်မှောက်ခေတ်ကာလတွင် ဂမ္ဘီရဟူသောဝေါဟာရကို အသုံးပြုရာ၌ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ဆန်း ကြယ်ခြင်း၊ မမြင်ရသော ဝိညာဉ်လောကနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း စသဖြင့် အသုံးပြုနေကြ၏။

*

(၁)

တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်

အကျွန်ုပ်လေ့လာ မိသလောက်မှာဒေးစွန်ပါဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ဘုရားဖူးရန်သက်သက်လာ သူတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး စေတီပုထိုးစောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့က မည်သို့မျှ အန္တရာယ်မပြုတတ်ပါ။

သို့သော် စော်ကားသောသဘော ပြုမူပြောဆိုသူတို့အတွက်မူ တကယ်ပင် ထိရောက်သော ပြစ်ဒဏ်မျိုး ကြုံတွေ့ရနိုင်၏။

ထိုမှတစ်ပါး

“တကယ်ကို တရားထိုင်ပါမည်။ ပုတီးအဓိဋ္ဌာန် ဘယ်နှရက်ဝင်ပါမည်။ ရာသက်ပန် အသား မစားပါ။ အရက်မသောက်ပါ။”

ဟူ၍ သွားပြီးမဓိဋ္ဌာန်ပါလေနှင့်။ တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်မည်။ တကယ်မလုပ်သူကို လန့်သွား စေရန် လှန့်တတ်တာတွေ ရှိခဲ့ဖူး၏။

ကိုရီသည် လောကစကြာဘုရားအနီးတွင် လေးတိုင်စင်ထိုးပြီး

ပုတီးစိပ်သည်။ သူ့အဓိဋ္ဌာန်က ရက်ပေါင်း ၁၀၈ ရက်။ ထိုရက်အတွင်း မအိပ်၊
မလျောင်း။ တစ်နေ့လျင် ဗုဒ္ဓေါတစ်လုံးနှင့်မျှ ပုတီး ပတ်ရေဘယ်မျှဟူ စတင်ပြီး
စိပ်သည်။ ကိုရိုက အကျနပ်၏ အမေဖြစ်သူကို သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြရာတွင်

“ ပထမတစ်ရက်လည်းရတယ်။ ဒုတိယတစ်ရက်လည်းရတယ်။
တတိယရက်ကျတော့ တစ် ယောက်ယောက်က လက်ခုပ်တီးတဲ့အသံ
ကျွန်တော်ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်က မျက်စိမဖွင့်ဘူး။ စုံမှိတ်ပြီးတော့
ဗုဒ္ဓေါသာရွတ်ဆိုနေပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်လေးတိုင်စင်လေးကို လာလှုပ်
တာ ပြုရောမှတ်တယ်။ ဒါလည်း ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓေါကို ရွတ်တာ မပျက်ဘူး။ ဒါနဲ့
လှုပ်တာ ပျောက် သွားရော။

ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓေါရွတ်နေတယ်။ တကတည်းဗျာ... မွေးလိုက်တာ။
ကျွန်တော့်နားမှာ တစ် ယောက်ယောက်က လာရပ်နေလို့ ရတဲ့ရေမွှေးနံ့ပဲ။
ကျွန်တော်သိပ်သိချင်လာတယ်။

ဒါနဲ့ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်မိပါလေရော။ အမလေးဒေါ်ဒေါ်ရယ်....။
ချောလိုက်တဲ့မိန်းကလေးတစ် ယောက်။ တစ်ကိုယ်လုံး မွေးကြိုက်လို့။
ကျွန်တော်ကြိုက်သွားမိရောဗျို့။ ဒါနဲ့ မဖြစ်ချေဘူးလို့တွေးပြီး တပ်ခေါက်ပြီး
ပြန်ခဲ့ရတယ်လေ”

ဟူ၍ ပြောပြ၏ ။

ဤတွင် အမေက ...

“ ဟဲ့ ... ငရီ။ ဒါ ... နင့်ကို စမ်းတာ ”

ဟူ၍ ပြောသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျင့်သည့်သူကို ဤသို့လည်း စမ်းတတ်ပါ၏

။

ဒေးစွန်ပါစေတီဘေးတွင် ၁၂၉၇ ခုနှစ်ကပင် ဆောက်လုပ်ထားသော

ဖျာပုံသူဌေး ဦးအုန်းခင်၏ ဇရပ်ရှိသည်။ ထိုဇရပ်တွင် ဖိုးသူတော်ဦးထွန်းနေသည်။
အကျွန်ုပ်က သူ့ကို အဖေကြီးဟူ၍ ခေါ်၏ ။

အဖေကြီးဖိုးသူတော်မှာ ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးစိန်အုပ်၏
တပည့်ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးစိန် ကတုံးနှင့်ပညာသင်ဖက်ဖြစ်သည်။
ဇာတ်သဘင်ပညာကို မန္တလေးတွင် အမေထွေး၊ ပီကင်း ဦးမောင် ကြီး၊
ဒေဝဏ္ဏန္ဒာတို့ထံတွင် သင်ယူဆည်းပူးခဲ့သူဖြစ်၏ ။

အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဇာတ်ကစားရာတွင်
မဆိုသူများက ပညာဖြင့် နှောင့် ယှက်သောကြောင့် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ကသောအခါ
အသံလုံးဝမထွက်တော့ပါ။ သည်လိုနှင့် ဇာတ် သဘင်လောကမှ ထွက်ခွာ၍
ဖိုးသူတော်ဝတ်ပြီး ဒေးစွန်ပါတွင် နေထိုင်နေ၏ ။

တောင်ပေါ်မှလာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်သို့ဝင်သည်။ အကျွန်ုပ်
အမေကျွေးသော ထမင်းကို စားပြီး ရွာထဲကိုသွား။ အပြန်တွင် အိမ်ဝင်။
အမေပေးသော ဖယောင်းတိုင်၊ ရေနံဆီ၊ မီးခြစ်၊ ထန်းလျက် ခဲတွေယူပြီး
တောင်ပေါ်ကို ပြန်တက်သွားတတ်၏ ။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် အကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှာ အိပ်တတ်သည်။
ဇာတ်မင်းသားဘဝမှ လာသောကြောင့် အဖေကြီးသည် စည်းဝါးအသံထားကို
နားလည်၍ အဖေကြီးပဋ္ဌာန်းရွတ်ပူဇော်လျှင် လွန်စွာနားထောင် ကောင်း၏ ။

၁၂၄၀ ပြည့်ဖွား ဖိုးသူတော်ဦးထွန်းထက် အသက် ၂၀ နီးပါးမျှငယ်သော
ပဲခူးမြို့ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဖိုးသူတော်အား ပဋ္ဌာန်းရွတ်ခိုင်းသည်။
စူးစိုက်ရှိသေစွာ နာယူတတ်သည်။ ထို့နောက် တရားကိုပူဇော်တာဟု မိန့်ကြားသည်။
ဖိုးသူတော်ဝတ်စုံကို စွန့်သည်။ စားစရာ ကျောက်ဖရုံယို၊ ဒူးရင်း ယို စသည်တို့ကို
စွန့်တတ်၏ ။

ထိုဖိုးသူတော်သည် ညစဉ်နေဝင်ချိန်တွင် သူ၏ ဇရပ်မှထွက်ပြီး

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကြီးကို ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပြီး ပူဇော်တတ်၏။

နံနက်တွင်လည်း စောစောထပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးပူဇော်ပြီး
ပဋ္ဌာန်းရွတ်ပူဇော်တတ်၏။

တစ်ခါက အဖေကြီးဖိုးသူတော်က အကျွန်ုပ်အဖေကို ...

“ကျောင်းဆရာကြီး...နေကလည်းမကောင်း၊ မောလည်းမောတော့
ဒီအရုဏ်တက်တော့ ဘုရား ကုန်းပေါ်တက်ပြီး၊ မောလည်းမောတော့
ဒီအရုဏ်တက်တော့ ဘုရားကုန်းပေါ်တက်ပြီး ပဋ္ဌာန်းမရွတ် တော့ဘူး။
နေမြင့်အောင် အိပ်မက်လို့တွေးတာ အိပ်လို့မရပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အိပ်တဲ့
ခေါင်းရင်းကနေ ထရံ ကို ပုတ်ပြီး ‘ ဘိုးထွန်း...ထတော့လေ။ ဘိုးထွန်း ...
ထတော့လေ ’ လို့ အော်နေရောဗျို့”

ဟူ၍ ပြောပြဖူး၏။

ဂျပန်ခေတ်ကြီးကား အလွန်ရှားပါးသောခေတ်ကြီးဖြစ်၏။

ဘုရားအတွက် လှူဒါန်းထားသော ရေစက်၊ ရေပိုက်တွေကို
မသမာသူတို့ကြောင့် ပျက်စီးသွား ရာ တောင်ပေါ်မှာ ရေရှားသည်။ ဖိုးသူတော်သည်
တောင်အောက်သို့ဆင်း၊ စမ်းချောင်းမှရေကိုခပ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားရသည်။
ရေသောက်ရ၏။

“ငါ အမျှဝ၊ မေတ္တာပို့နေတာ မောနေပြီ။ ငါမောတာကျေအောင်
ငါ့လည်း ရေခပ်ကူကြဦး”

ဟူ၍ ဖိုးသူတော်က ပြောလိုက်၏။

ဖိုးသူတော်၏ ဇရပ်တွင် အလွန်ကြီးသော
အိုးခြမ်းကွဲကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအိုးခြမ်းကွဲသည် ရေ လေးငါးဂါလန်ဆုံ၏။

တစ်ညသ၌ ကောင်မလေးသုံးယောက်သည် ဝါးကျည်တောက်ဖြင့်

တောင်အောက်က ရေခပ်ပြီး ထိုအိုးခြမ်းပဲ့ကြီးထဲ ရေဖြည့်ထည့်ကြ၏။

“ဆဲလိုက်တာ ရေခပ်လွတ် ရော”

ဟူ၍ ဖိုးသူတော်က ပြောပြ၏။

နေ့လည်း မတွေ့ရ။ ညလည်း တွေ့ရသည်မဟုတ်။ အဖေကြီး ဖိုးသူတော်ဘိုးထွန်းတော့ တောင်အောက်ကိုဆင်းပြီး ရေမခပ်ရတာ ကတော့ အမှန်ပင်။ ဘယ်သူတွေရေခပ်ပေးသည်ကို စာဖတ် သူတို့ တွေးတောစဉ်းစားကြပါကုန်။

ဒေးစွန်ပါ၏ တောအုပ်ကြီးသည် ယခုအခါ ကံဘွဲ သို့မဟုတ် ကံမြင့်ရွာအနောက်ဘက်အထိ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ တောင်ညွန့်ရွာမှာခြံကြီး၊ ဥယျာဉ်ကြီးများနှင့် နဂိုကပင် တောအတွင်းရှိ ရွာဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖြစ်သူက ပြောပြဖူးသည်မှာ ...

“ဒီတုန်းက ကံဘွဲနဲ့ တောင်ညွန့်ရွာကြားမှာ အမဲပစ်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မျက်နှာဖြူတစ်ဦးကို ကျားကိုက်လိုက်တယ်။ ဒီအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျားကိုက်တဲ့တောအုပ်နဲ့ မြေပြန့်နေရာကို ဗိုလ်ကြီးကျားကိုက်ကွင်းသို့ ခေါ်တွင်နေတယ်”

ဟူ၍ ပြောပြခဲ့သည်။ ယခု ကံဘွဲသချောင်းဝန်းကျင်နေရာဖြစ်၏။

*

(၂)

နားရောဂါပျောက်ကင်းခဲ့သူ

ဝမ်းဘဲအင်းရွာတွင် ချက်မြုပ်ခဲ့သော၊ ရွာတွင် ၁၀နှစ်သမီးခန့်အထိ
နေခဲ့သည့် သူနာပြု ဆရာမ ကြီး ဒေါ်နှင်းအေးသည် နားတစ်ဖက်မကြားရသော
ရောဂါကို ခံစားနေရ၏ ။

နားမကြားရုံမျှမက နေရတာ မကြည်မလင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်နှင့်
ပြသကြည့်သောအခါ နား တွင် အန္တရာယ်ရှိသည်။ နားအုံကို ခွဲစိတ်ကုသရမည်ဟု
ပြော၏ ။

သူနာပြုဆရာမဖြစ်၍ ဆရာဝန်စကားကို ပိုပြီးယုံကြည်သည်။
ခွဲစိတ်ကုသရန်လည်း ဆုံးဖြတ် သည်။ ဆရာဝန်ပေးသည့် ရက်ချိန်းကိုလည်း
သဘောတူလိုက်၏ ။

နားခွဲစိတ်မည့်နေ့ရက်မှာ အချိန်တစ်လမျှကွာနေသည့်အတွက်
တရားတစ်ပတ်ဝင်နိုင်သေး သည်။ ခွဲစိတ်ပြီးပါက ရုတ်တရက်
တရားစခန်းမဝင်နိုင်ဖြစ်နေမည်ဟု တွေးမိ၏ ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်အင်းလျားမြိုင်လမ်း ဆရာကြီးဦးဘခင်၏
တရားရိပ်သာသို့ တရားတစ်ပတ် ဝင်ရန် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ရိပ်သာတွင်
တရားရှုမှတ်ရန် ရိပ်သာဝင်းအတွင်းရှိ စေတီတော်လိုဏ် အတွင်း တရားရှုမှတ်နေ၏
။

ထိုနေ့ကလည်း နောက်နှစ်ရက်တွင်
တရားစခန်းပိတ်သိမ်းမည့်နေ့ဖြစ်ရာ တစ်ဦးတည်းပင် စူးစူး စိုက်စိုက်ရှုမှတ်နေမိ၏ ။

အချိန်က နေ့ ၁၀နာရီကျော်လောက်။ မကြာမီပင် နေ့စာစားရမည့်အချိန်
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် အထူးအာရုံစိုက်နေသောအချိန်မှာပင် နားအတွင်း
အသံတစ်သံကြားလိုက်ရ၏ ။

ထိုအသံကား ...

“နားကပ်ကို ဒေးစွန်ပါစေတီတော်မှာ လှူလိုက်။ နားကောင်းသွားမယ်”

ဟူသောအသံဖြစ်လေ၏။

တရားရိပ်သာတွင် နေ့စာစားပြီးနောက် ငယ်စဉ်ကပင်

အစ်မကြီးအရင်းလိုနေလာခဲ့သော ဒေါ်နှင်းရွှေကို ပြောပြ၏။

“မမ... ကျွန်မကို ဒေးစွန်ပါကို လိုက်ပို့ပေးပါ။

မရောက်တာလည်းကြာတော့ အမျိုးတွေက တောင် မှတ်မိမှာမဟုတ်တော့လို့”

ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။

“အေး... အေး... လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်ဖြစ်၏။

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်သို့ ဒေါ်နှင်းရွှေနှင့်အတူ ဒေါ်နှင်းအေးသည်

ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၏ ထီးတော်ချထားဆဲအချိန်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းအေး သည် သူ၏ နားကပ်ကို ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၏ ထီးတော်တွင် တပ်ဆင်လှူဒါန်းလိုက်နိုင်ခဲ့၏။

“ထူးခြားလိုက်တာ မမရယ်...။ ဘုရားကလည်း ပြန်လာရော

ကျွန်မနားက လုံးဝကောင်းသွား တာ။ စူပါဂလူးနဲ့ကပ်ထားသလို

ပိတ်ပိတ်ကြီးခံစားရတာ လေ လုံးဝမခံစားရတော့ဘူး။ အသံတွေလည်း

အာလုံးကြားရတော့တာပဲ။ သိပ်စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ မမရေ”

ဟူ၍ ပြောပြ၏။

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကား ဤသို့လျှင်လည်း ထူးခြားမှုရှိပေ၏

(၃)

ဖောက်ဖျက်သူ ပျက်စီးတတ်

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်စစ်ကို
ဌာပနာသွင်းပြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီတော်မြတ်ဟူ၍ ရှေးကပင်
ယုံကြည်လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ဆံတော်မြတ်ဝန်းကျင် တွင်
အစောင့်အကြပ်တွေလည်းရှိသည်ဟုလည်း ယုံကြည်တတ်ကြ၏ ။

ထိုယုံကြည်မှုတွင် ရိုးသားစွာကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ၊ ရိုးသားစွာ
ပျော်ရွှင်စွာနေသူတို့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်မရှိတတ်ကြောင်း
ကိုယ်တွေ့တွေ့များစွာကြုံဖူး။ တွေ့ဖူးခဲ့၏ ။

သို့သော် တမင်ကို နှောင့်ယှက်တတ်၊ မရှိသေတတ်သူတို့ကား၊
အဓိဋ္ဌာန်တွေပြုပြီး မစောင့် ထိန်းနိုင်သူတို့ကား ထိခိုက်တတ်သည်ကို
မယုံမရှိလေနှင့်။ ကိုယ်တွေ့တွေ့ပြောသူတွေ အများကြီးရှိ နေ၏ ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဖြစ်၏ ။

သနပွင်မြို့က ၁၉ နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ဟု သိရှိရသည်။ သူက
ဒေးစွန်ပါစေတီ တော်တွင် တောင်ပိုင်းဘိုးဘိုးကြီးထံတွင် သက်သေထားပြီး
ရာသက်ပန်အရက်မသောပါဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ကိုးရက်တိတိ နပင်္ဂသီလထိန်းကာ
နေခဲ့၏ ။

ကိုးရက်ပြည့်မြောက်ပြီး မိမိနေအိမ်သို့ပြန်လာပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာပင်
အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် ပြန်လည်တွေ့ပြီး အရက်သောက်ခဲ့သည်။ စိတ်နောက်ပြီး

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စေတီတော်အနီး၌ ပင်
ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့၏ ။

လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးကာလတွင် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်သို့
အဖူးအမြော်ရောက်သူတွေ များလှ ၏ ။

မြို့ကို အသေအချာမမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုသူသည်
ဒေးစွန်ပါဘိုးဘိုးကြီး(မဏိကုဏ္ဍလသိုက်ချုပ် ဘိုးဘိုးကြီးဟု
အသိအမှတ်ပြုထားသည်)ထံတွင် ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်ကိုယူကာ သူ၏
စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ ထိုဖယောင်းတိုင်ကို ဘိုးဘိုးကြီးရှေ့မှောက်တွင် ပြန်၍
မစိုက်ပါ။ အနီးရှိ ချောက်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်၏ ။

သူစီး၍ လာသောကားသည် ညနေစောင်းတွင် တောင်ခြေမှ ပြန်လာခဲ့ရာ
လမ်းတွင် မှော်သော ကြောင့် လူအများအပြား ဒဏ်ရာတွေရရှိခဲ့၏ ။

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကြီး၏ ပုံရိပ် ကောင်းကင်တွင်
ပေါ်သောအချိန်အခါသမယကဖြစ်၏ ။

လူအများသည် ကား၊ ဆိုက်ကား၊ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး၊ ခြေကျင်စသည့်
စီးစရာယာဉ်အမျိုးမျိုး တို့ဖြင့် လာရောက်၍ ဘုရား၏ ပုံရိပ်ကိုဖူးရန်
လာရောက်ကြ၏ ။

ညဦးပိုင်းလား။ မိုးလင်းလျှင် ပြန်သွားကြ၊ ပြန်ကြရသည်။

ဘုရား၏ ပုံရိပ်သည်လည်း ပေါ်သည့်ညရှိသကဲ့သို့
မပေါ်သည့်ညများလည်း မပေါ်တတ်ပါ။

ထိုညက ရွာသုံးရွာမှ မိတ်ဆွေ(အမျိုးသားချည်း)ဘုရားပုံရိပ်ကို
လာရောက်၍ ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုညက ဘုရား၏ ပုံရိပ်ကို မဖူးခဲ့ကြရပါ။
အရိပ်တော် မပေါ်ပါ။

ထိုအခါ တစ်ရွာမှ လူငယ်တစ်ဦးက ...

“ဘုရားကလည်းပဲများလိုက်တာ။ တို့လာတဲ့ညမှ မပေါ်ဘူး”

ဟူ၍ ပြောလိုက်၏ ။

ရာနှင့်ချီပြီး ဘုရားမှ ပြန်လာခဲ့သောကားတို့သည် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ထိုပဲများသည်ဟုပြော သော ကားသာလျှင် ရှင်းနေသော လမ်းမပေါ်တွင် တုံးလုံးလဲသွားခဲ့၏ ။

ဒဏ်ရာရသူတွေလည်း ရခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားချက်ကား

သုံးရွာသားတွေအနက် ပဲများသည်ဟု ပြောခဲ့သော ရွာသူရွာသားတွေသာ

ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။ မပြောသော ကျန်နှစ်ရွာသားတို့ ပွန်းပဲ့ခြင်း လုံးဝမဖြစ်ခဲ့ပါ။

*

(၄)

ဒေးစွန်ပါစေတီစစ်မစစ်ပြဿနာ

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝမ်းဘဲအင်းရွာစားများရော၊ ဒေးစွန်ပါနှင့် ရင်းနှီးကြသည့်

ဘုရားဖူးတို့သည် ဒေးစွန်ပါဘုရား ဟု ယခုတည်ထားသည့်

ကိုးကွယ်ထားသောစေတီတော်မှာ အတုသာဖြစ်သည်။ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်

အစစ်မှာ နတ်တို့က ပုဂံထားကြသည်။ စေတီက သိပ်မကြီးလှ။

ကိုးတောင်ပြည့်စေတီပမာဏရှိသည်။ ဘိုးသူတော်ဝဝကြီးတစ်ပါး၊ ခွေးတစ်ကောင်း၊

ဇရပ်တစ်ဆောင်၊ ရေကန်ငယ်တစ်ခုတို့ပါဝင်သော တောင်ကုန်းငယ်တွင် ရှိသည်ဟု

ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ အကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေတို့ကလည်း ဤအ ကြောင်းကို

မေးလေ့ရှိသည်။ အကျွန်ုပ်က ယခုသေချာစွာ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ဟုထင်ပြီး ဖူးခဲ့ရသူသုံးဦးကိုတော့
အကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။

တစ်ဦးက ဒေါ်စော။ ဒေါ်စောသည် အသက် ၉၀ နှစ်တွင် လှိုင်မြို့နယ် ၁၃
ရပ်ကွက်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးသည် အသက် ၉၀ ခန့်တွင် ဝမ်းဘဲအင်း၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

မနီသည် ဒိုက်ဦးမြို့နယ်၊ ကတုတ်ဘုရားကြီးကျေးရွာအုပ်စု၊
တမံကြီးရွာတွင် နေသည်။ ယခုအခါ ၇၇ နှစ်ခန့်ရှိသည်။ အသက်ရှင်ဆဲ ရှိ၊ မရှိ
အကျွန်ုပ်မသိပါ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးစ လွတ်လပ်ရေးမရမီအချိန်က ဖြစ်၏။

မမစော၊ ဒေါ်လေးနှင့် မနီတို့သုံးဦးသည် ဒေးစွန်ပါတောင်ဝန်းကျင်တွင်
ဝါးခုတ်ရန် သွားခဲ့ကြ ၏။

ဝါးတို့ခုတ်ပြီး ဖြတ်ကြရသည်။ ဝါးပိုင်းငယ်တို့ကို ခွဲစိတ်ကြရ၏။
အရွယ်ညီ ခွဲကြရသည်။ ထိုဝါး များကို နှီးဝါးကောင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ မမစောတို့
ဝါးခုတ်သည်ဆိုရာမှာ မိန်းမအားနှင့် ခုတ်ကြရသည်။ ဝါးကို အလုံးလိုက်
ရှည်လျားစွာ မခုတ်ခဲ့ကြ။ နှီးဝါးကောင်းဖြစ်အောင်ဖြတ်ပြီး၊ စိတ်ပြီး၊ ရည်ပြီးမှ ခေါင်း
ပေါ်ရွက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသောလေ့ရှိ၏။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုကလည်း သာယာသောကြောင့် ဝါးခုတ်၊
ဝါးစိတ်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ နေရောင်ကို ခန့်မှန်းပြီး
ထုတ်ယူခဲ့ကြသော ထမင်းထုပ်ကို တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့အား
တင်မြှောက်ပြီး စားသောက်ကြသည်။ စားသောက်ပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်
ဆောင်ရာ သူတို့၏ ခန့်မှန်းခြေအချိန်မှာ ညနေသုံးနာရီဟုထင်၏။

လုပ်ငန်းတွေပြီး၍ နှီးဝါးလောင်းအစည်းကို ခေါင်းပေါ်တင်ရွက်ပြီး

ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ဦးတည်ချက်မှာ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်နှင့်
ဝမ်းဘဲအင်းသို့သွားသော လမ်းမပေါ်ရောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းပါလျှင်
လှည်းကြုံတွေ့ပြီး နှီးဝါးလောင်းစည်းများကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်မည်။
လူသက်သက် ရွာသို့ပြန်မည်ဟူသော စိတ်ကူးလည်းရှိကြသည်။ သို့သော်
သူတို့ကံကောင်းချင်သော ကြောင့် လမ်းပျောက်လျက်ရှိတော့သည်။
မျက်စိလည်နေပြီး တောအုပ်တွင်းမှ ထွက်လမ်းကို ရှာ၍ မတွေ့ရပါ။

သွားရင်းသွားရင်းနှင့် ခေါင်းလောင်းသံကိုကြားရသည်။
ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကထိုးသော ခေါင်းလောင်ဟု မှတ်ထင်ပြီး အသံကြားရာကို
မှန်းဆသွားကြရာ ရွှေရောင်တွေဝင်းနေသော စေတီ တော်တစ်ဆူကို
လှမ်းတွေ့ရသည်။ ထိုစေတီတော်သို့ ဦးတည်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏ ။

စေတီတော်ဘေးတွင် ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရာ မမစောက
ကြောက်နေသည်။ ဘိုးသူ တော် ဝဝကြီးက ...

“မကိုက်ဘူး။ နင်တို့ ဝါးနှီးတောင်းတွေကို ချလိုက်”

ဟူ၍ ပြော၏ ။

သူတို့ ဝါးနှီးလောင်းတွေကို ခေါင်းပေါ်မှချပြီး ခေါင်းခုတ်ဖြန့်ပြီး
တဘက်လုပ်ကာ စေတီတော်ကို ဦးချကန်တော့ကြ၏ ။

ဘိုးသူတော်ဝဝကြီးက သူတို့အား သီမွှေးငှက်ပျောသီး တစ်ယောက်ကို
တစ်လုံးကျွေးသည်။ ရေလည်းတိုက်သည်။ နောင်အခါတွင် ဒေါ်လေးက ...

“အဲဒီ ရေသောက်လိုက်တာ တစ်ခါမှ အဲဒီ လောက်အေးတဲ့ရေကို
မသောက်ဖူးသေးဘူး”

ဟူ၍ ပြောပြသည်။ ငှက်ပျောသီးကလည်း အလွန်ချိုနေ၏ ။

အတော်ကြာ အမောပြေလောက်မှ ဘိုးသူတော်ဝဝကြီးက လမ်းပြသဖြင့်

သူတို့လမ်းမှန်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကလည်း တစ်ကွေ့လေးနဲ့
လမ်းရောက်လာတာဟူ၍ ပြောပြသည်။ နောက် ထပ် ထိုလမ်းကို ရှာပါသော်လည်း
သူတို့မတွေ့ရတော့ပါ။

သူတို့ဖူးခဲ့ရသည်မှာ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ဟု
သူတို့ယုံကြည်နေကြသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း သူ တို့လိုပင်ယုံကြည်သည်။
ယခုပြန်တွေးသောအခါ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက ဖန်ဆင်း ၍
ပြဿလောဟု တွေးမိ၏ ။

ဘိုးသူတော်ဘိုးထွန်းလည်း ဒေးစွန်ပါအစစ်ဟု ထင်မှတ်ရသောစေတီကို
ဖူးဖူးခဲ့၏ ။

သူက မမစောတို့လို မဟုတ်ပါ။ သူနေရာအရပ်မှ အနောက်မြောက်သို့
ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော
စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ခေါင်း လောင်း၊ ရေကန်၊
ဘိုးသူတော်ကိုတွေ့ရ၏ ။

သူစိတ်တွင် မအိမ်စိုး ဘုရားကို ဘယ်တုန်းက
ရွှေသင်္ကန်းကပ်လိုက်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။ (ဒေါ်အိမ်စိုးမှာ
မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံအုပ်ကြီးလုပ်ခဲ့သော ဒေါက်တာမြသောင်း၏ ဘွားအဖြစ်၏)

ဘုရားကို လက်အုပ်ချီပြီး ဖူးနေရင်းကပင် ဘုရားက တဖြည်းဖြည်း
ဝေးဝေးသွားပြီး ပျောက် သွားခဲ့ရာ ဒါမှ ဒေးစွန်ပါ အစစ်လားဟုတွေးမိကြောင်း
အကျွန်ုပ်၏ မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောခဲ့ဖူး၏ ။

အကျွန်ုပ်၏ မွေးမိခင်က ယနေ့ထိအောင်ပင် ဒေးစွန်ပါအစစ်ရှိသည်။
နတ်က ပွက်ထားသည်ဟု ယုံကြည်နေကြ၏ ။

အစဉ်ထာဝရ ဂါဝရတရားဖြင့်

ဆရာကြီးအရိန္ဒမာ

